

Semmi sem lett az ígéretekből

A közeljövőben Szerbiában, illetve Vajdaságban is létrehozzák az MVSZ országos tanácsát és megnyitják helyi irodáját – Interjú dr. Hódi Sándorral, a Magyarok Világszövetsége elnökségi tagjával

■ Tudomásunk szerint Ön is részt vett a Magyarok Világszövetsége 1993. április 17-ei elnökségi, illetve a vasárnapi választmányi ülésén. Milyen kérdések szerepeltek napirenden a világ magyarsága e rangos testületének összejövetelén?

– A számos napirendi pont közül bennünket az MVSZ föderatív regionális átszervezésének kérdése, a Kárpát-medencében élő magyar kisebbségek helyzete, valamint a délvideki magyarság támogatására vonatkozó javaslat érintett elsősorban.

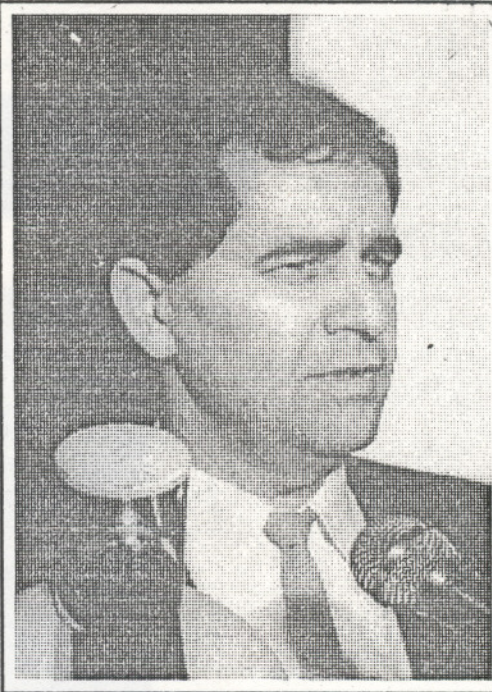
– Az MVSZ Kárpát-medencei, illetve Nyugati Tanácsának, valamint az országos tanácsok és az országos tanácsok irodáinak szerveződésével kezdett vette egy decentralizációs folyamat a Világszövetségben, amit csak üdvözölni lehet.

– Ennek szellemében a közeljövőben Szerbiában, illetve Vajdaságban is létre fogjuk hozni az MVSZ országos tanácsát és megnyitjuk helyi irodáját. A gond csupán az, hogy ennek a gyógy koncepciónak egyelőre nincs megnyugtató anyagi fedezete. A magam-részéről nem látom például tisztán, hogy az MVSZ vajdasági irodája megnyitásának és működtetésének a költségeit ki állná, és hogy a támogatás mértékétől függően ez az iroda mit vállalna magára.

■ A beszámolóik alapján milyennek látja a magyarság helyzetét a Kárpát-medencében és a nagyvilágban?

– Csoóri Sándor, az MVSZ elnöke a választmányi ülés bevezetőjében a magyarság lelki egyesítésének szükségességéről beszélt. A magyarság lelki egyesítésében látja a szétszórt, Mohács óta megtört magyarság megújulásának lehetőségét. Ezt a gondolatot az MVSZ-ben sokan mások is vallják.

– Jómagam, aki pszichológus vagyok, ezt az alapállást kissé irracionálisnak tartom. Azt gondolom, hogy sokkal inkább közös érdekeink felismerésén, egyeztetésén és képviselésén múlnak a dolgok. S ez nem épp erős oldalunk. Ebből kifolyólag eléggé tévovák, szétszórtak és cselekvőképtelenek vagyunk. Holott fontos dolgokat

Dr. Hódi Sándor

kellene tető alá hoznunk. Hadd utaljak itt például a nemzetközi képviselőre, a kollektív jogokra, a kisebbségi autonómiákra.

■ Szó volt a délvideki magyarság megsegítéséről is?

– Igen. Elhangzott egy javaslat, hogy a választmány tegyen közvélemény felhívást a délvideki magyarság támogatására, mire én a korábbi keserű tapasztalataim alapján, talán szokatlan szókimondással, hangot ad-

tam aggályaimnak. Elmondtam, hogy a lelkiismeretet megnyugtató újabb segélyfelhívásra nincs szüksége a létben veszélyeztetett, menekülésre kényszerített, rendkívül nehéz szociális helyzetbe sodort vajdasági magyarságnak. Egy éve nyitva áll a Délvideki Magyarságért Alapítvány folyószámlája, ország-világ számára közzétettük segélykérő felhívásunkat, mindhiába. Jótékonyági hangversenyeket rendeztek érdekünkben, egy fillért sem láttunk belőle. A választmány 1992. november 29-i ülésén elfogadta a Délvideki Magyarságért Alapítvány céljait és teljes támogatásáról biztosított bennünket. A 92/5. számú határozat azonban egyelőre úgy néz ki, hogy frott malaszt marad, semmi sem lett az ígéretekből.

– Mindez nem jelenti azt, hogy Vajdaságba nem érkezik semmiféle segély. Érkezik, csak nem egy esetben – ki tudja: szándékosan vagy véletlenül – rossz címre megy. Nemritkán épp azoknak, akik nem vállalnak részt a megmaradásunkért folyó harcban.

■ Úgy érzi, hogy a vajdasági magyarság érdekeiért, kollektív jogaiért kiálló szervezetek és egyének sorsukra vannak hagyva?

– Ez majd elválik. Minden attól függ, hogy alakulnak majd az érdekek – és erőviszonyok, részben a magyarságon belül, részben nemzetközi szinten, s hogy mivé fajulnak majd itt a véres balkáni események – halottuk dr. Hódi Sándortól, a Magyarok Világszövetségének elnökségi tagjától.

PERTICS Péter